

NEMESIS

Eerder verschenen van Simon de Waal

Cop vs Killer

Pentito

Bureau Raampoort

Vector

Eerder verschenen van De Waal & Baantjer

Een Rus in de Jordaan

Een lijk in de kast

Een dief in de nacht

Een schot in de roos

Een rat in de val

Een mes in de rug

Een licht in de duisternis

Een wolf in schaapskleren

Een tip van de sluier

Een tien met een griffel

Een kuil voor een ander

Een schim in de nacht

Simon de Waal

Nemesis

Lebowski Publishers, 2016

© Simon de Waal, 2016
© Lebowski Publishers, 2016
Omslagontwerp: Riesenkind
Typografie: Crius Group, Hulshout
Foto auteur: © Geert Snoeijer

ISBN 978 90 488 3496 9
ISBN 978 90 488 3497 6 (e-book)
NUR 332

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Sacha en Yannick
Om hoe jullie zijn
Veel trotser kan een vader niet worden.

‘One of my names,’ she said, ‘is Nemesis.’
‘Nemesis? And what does that mean?’
‘I think you know,’ said Miss Marple. ‘Nemesis is long delayed
sometimes, but it comes in the end.’

Agatha Christie, *Nemesis*

Proloog

Het was veertien minuten over twee. Haar blik ging al naar de wekker voordat ze doorhad dat ze wakker was. Een macht der gewoonte, al jarenlang. Waar was ze wakker van geworden? In elk geval was het iets anders dan de normale nachtelijke geluiden in en om haar huis, waar ze gewoon doorheen zou slapen.

Ze kwam half overeind, steunend op een elleboog en ademde langzaam in en uit. *Ze luisterde. Er is iemand binnen.*

Ze wist het zeker, ze voelde het, ook al hoorde ze niets. Voorzichtig kwam ze overeind, zo geruisloos mogelijk. *Godzijdank zijn Michael en Daan niet thuis.* Haar hand ging naar haar telefoon op het nachtkastje. Ze wist dat ze niet kon bellen, maar nam toch de telefoon mee. Langzaam liep ze naar de deur van de slaapkamer. Nog steeds hoorde ze niets, maar ze voelde dat er iemand in huis was. *Laat ze denken dat ik slaap, als ze inbreken.*

Ze deed een paar geruisloze stappen de gang op, tot aan de bovenste trede van de trap, vanwaar ze probeerde te zien wat er beneden gebeurde. In elk geval zou ze nooit onopvallend de trap af komen, die was oud en kraakte zo'n beetje om de trede.

'Lopen,' klonk ineens een dreigende fluisterstem achter haar, angstig dichtbij.

Hij zit in de slaapkamer van mijn dochter...

Ze voelde een duw in haar rug, die weliswaar licht was maar daardoor des te dreigender. *Heeft hij een wapen? Of is het zijn vinger?* Sowieso was meewerken nu het verstandigste wat ze kon doen. Langzaam daalde ze de trap af, de man volgde haar bijna onhoor-

baar. Vanaf de laatste trede zag ze dat er iemand in de woonkamer stond, groot, stevig gebouwd, zijn benen licht gespreid, zijn armen over elkaar. *Dat is nummer twee.*

Ze probeerde details te onderscheiden, maar slaagde daar vanwege de duisternis niet goed in. Met zijn donkere kleding en zijn bivakmuts op was de man beneden slechts een dreigend silhouet, zijn hoofd gebogen naar de grond. Hij keek pas op toen ze op de bank werd geduwd, maar zei niets. In de duisternis van de kamer kon ze zijn ogen amper ontwaren. Haar hart klopte in haar keel.

Nu pas zag ze de man die achter haar op de trap had gelopen. Hij was kleiner, maar precies hetzelfde gekleed als de grote man, het viel haar op dat ze beiden handschoenen droegen. De grote hield een donker pistool in zijn rechterhand, en liet dat achteloos leunen op zijn linkerarm. De man die Sylvia op de bank had geduwd pakte haar telefoon uit haar hand en gaf die aan het donkere silhouet. Zwijgend bleven de twee enige tijd naast elkaar staan, zo lang dat Sylvia zich niet kon inhouden.

‘Wat moeten jullie?’

Een antwoord kwam er niet. Uiteindelijk draaide de kleine zich om, schoof de gordijnen iets uit elkaar, opende de deur naar de tuin en ging naar buiten. *Wat gaat hij doen? Zijn daar nog meer mensen?*

De gordijnen weken na een paar tellen weer uiteen toen een op de rug geboeide man naar binnen werd geduwd, hard op de grond viel en daar roerloos bleef liggen. Hij droeg eenzelfde bivakmuts als de anderen, maar deze zat omgekeerd op zijn hoofd, zodat hij niets kon zien.

Sylvia schrok. *Is het iemand die ik ken? Is het mijn man? Nee, die is ver weg. Mijn broer? Nee, die zou nooit zulke kleren dragen. Het is in elk geval – godzijdank – niet een van mijn kinderen.*

De grote man bleef stoïcijns met zijn armen over elkaar staan. De man op de grond probeerde overeind te komen, maar na een harde schop in zijn ribben kromp hij in elkaar. Toen, eindelijk, haalde de grote man zijn armen van elkaar, deed een stap in haar richting en

boog voorover naar Sylvia. Ze zag zijn ogen nu. Koel. Emotieloos.

‘Jullie zijn nergens veilig, dat zie je. Je kinderen niet. Je man niet. Jij al helemaal niet. Je hebt de verkeerde gekozen om achteraan te zitten.’ Zijn fluisterende stem klonk nog dreigender dan die van de kleine man.

Sylvia wilde sterk zijn, niet bang overkomen, niet geïntimideerd lijken, maar het was onmogelijk haar angst te verbergen.

De grote man was met zijn gezicht nu vlak bij het hare, ze kon zijn ademhaling horen. Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij haar daardoor beter kon observeren, trok zich toen terug en knikte. ‘We gaan.’

Hij liep naar de tuindeur, maar voor hij daar was trok hij in het voorbijgaan bijna achteloos de geboeide man omhoog. Hij zette zijn pistool tegen zijn achterhoofd. De man kronkelde om los te komen en schreeuwde in doodsnood door zijn bivakmuts. De doffe knal en de vuurstraal die vanuit het wapen in het hoofd van de geboeide man leek te verdwijnen, deden Sylvia in elkaar krimpen. Het willoze lichaam klapte met een misselijkmakend geluid op de grond. Overal bloed en hersens.

De man keek Sylvia een paar tellen aan, gooide toen haar telefoon in een hoek van de bank. ‘Nu kan je de politie bellen,’ mompelde hij en verliet via de tuindeur het huis.

Het schot dreunde nog secondenlang na in Sylvia’s hoofd. Ze probeerde haar ogen weer aan de duisternis te laten wennen, graaide toen naar de telefoon ergens op de bank naast haar.

Ze liep naar een verre hoek van de kamer, ver uit de buurt van de dode man. Ze belde haar zus, die na zes keer overgaan slaapdronken de telefoon opnam.

‘Marieke.’

‘Met Syl. Is alles goed daar?’

‘Ja, natuurlijk. Waarom... Wat is er aan de hand?’

‘Ga bij de kinderen kijken.’

‘Wat?’

‘Ga bij de kinderen kijken. Nu.’

Marieke liep zonder vragen te stellen naar hun slaapkamer. ‘Ze slapen allebei.’

‘Godzijdank.’ Sylvia ademde diep uit en voelde iets van de enorme spanning haar lichaam verlaten.

‘Wat is er aan de hand, Syl?’

‘Niks. Ik bel je later wel. Doe voor niemand open. Er komt zo meteen politie naar jullie toe, doe alleen open als je uniformen en een politieauto ziet. Niet schrikken, het is alleen maar ter bescherming.’

Het bleef even stil. Toen antwoordde Marieke met trillende stem: ‘Oké. Gaat alles goed met je?’

‘Ik moet verder.’ Sylvia hing op en belde 112. Ze probeerde zo zakelijk mogelijk te klinken toen ze de meldkamer aan de lijn kreeg.

‘Politie.’

‘Met Sylvia van Maele, officier van justitie. Er is hier iemand neergeschoten.’

‘Waar is dat, mevrouw?’

‘Bij mij thuis. Van Maele, officier. Jullie hebben het adres.’

‘Er is iemand neergeschoten, zegt u. We sturen ook een ambulance.’

‘Dat hoeft niet. Hij is dood.’

‘Weet u dat zeker? Ik...’

‘Zijn hersens zitten op mijn behang, dus ik weet het vrij zeker ja,’ onderbrak Sylvia haar venijnig.

‘Ik stuur nu auto’s naar u toe. Is de dader nog in de buurt? Zijn het er meer? Zijn ze met een auto gekomen?’

‘Ik heb geen idee. Meer dan twee in elk geval. Ik heb twee mannen in zwarte kleding gezien. Verder weet ik niets. Ook niet of ze nog...’ Ze begon oncontroleerbaar te trillen toen ze beseftte dat ze die mogelijkheid niet eens overwogen had.

‘Ik denk het niet,’ vervolgde ze.

‘Wie is er vermoord? En door wie?’ De agente in de meldkamer had inmiddels groot alarm geslagen toen ze in de computer zag dat ze daadwerkelijk door een officier van justitie gebeld werd.

‘Ik weet het niet. Allebei niet,’ zei Sylvia moedeloos.

‘Er is iemand vermoord in uw huis en u weet niet wie het is?’

Sylvia zakte door haar knieën en staaarde van een afstand naar de dode man. Zonder antwoord te geven legde ze de telefoon naast zich op de grond. Ze wist dat ze eigenlijk niets aan zou moeten raken, omdat dan het forensisch sporenonderzoek in gevaar zou kunnen komen.

Fuck die forensische sporen, ik moet weten wie het is.

Ze kroop op haar knieën naar de man. Onder zijn hoofd lag wat bloed. Ze pakte voorzichtig met twee vingers de onderkant van de bivakmuts vast, en trok die over de kin van de man voorzichtig verder naar boven. Over zijn gezicht, neus, ogen. De uitschotwond bevond zich bij zijn voorhoofd, waar de bivakmuts doordrenkt was van bloed en hersenweefsel. Toen zag ze wie het was.

‘Jezus...’ stamelde ze, terwijl in de verte de eerste sirenes al klonken.

***

De agenten in uniform hoorden kort haar verhaal aan en verkenden vervolgens snel met getrokken wapens haar woning, om er zeker van te zijn dat er niemand meer binnen was. Daarna namen ze Sylvia mee naar buiten en sloten de omgeving hermetisch af. Vrijwel meteen daarop arriveerde de eerste auto met rechercheurs al.

‘Waar zijn uw kinderen?’ Ze gaf hem het adres van haar zus, waarna hij meteen opdracht gaf aan collega’s om daarnaartoe te rijden en er te blijven totdat de arrestatieteams de beveiliging zouden overnemen.

Sylvia kalmeerde, pakte haar telefoon en gebaarde ernaar terwijl ze van hem wegliep. ‘Even wat telefoontjes plegen.’

De rechercheur knikte.

‘Mark.’

‘Met Sylvia.’ Ze had hem duidelijk wakker gebeld.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Faber is dood.’

‘Wat bedoel je?’

‘Bij mij thuis.’

‘Hoezo bij jou thuis?’

‘Ze waren bij me binnen.’

‘Bij jou? Wie?’ De schrik klonk door in zijn stem.

‘Geen idee. Ze hadden Faber bij zich. Schoten hem zo door zijn hoofd.’

‘Jezus. Ik kom eraan.’

‘Nee. Ga eerst naar de andere getuige en breng hem in veiligheid.’

‘Doe ik. Zijn er genoeg mensen bij je?’

‘Ik ben wel oké.’ Maar dat loog ze natuurlijk.

***

Mark gaf zijn vriendin een kus.

‘Hmm...’ mompelde ze.

‘Ik moet weg,’ fluisterde hij.

‘Hebben ze gebeld?’

‘Ja.’

‘Klotewerk.’

‘Soms.’

Ze glimlachte, nog half in slaap. Ze wist dat Mark niets liever wilde dan rechercheur zijn. Zelfs midden in de nacht. Ze sloeg haar armen om hem heen en kustte hem zacht. ‘Ga dan maar. Als je maar weer heel terugkomt.’

‘Natuurlijk.’

Hij kleedde zich snel aan, haalde zijn pistool uit zijn kluisje en liep naar buiten. Onder het rijden belde hij zijn collega.

‘Brian, met mij.’

‘Wat is er?’

‘Faber is dood.’

‘Serieus?’

‘Vermoord. Bij Sylvia thuis.’

‘Fuck... fuck... fuck. Bij haar thuis? En zij?’

‘Zij is oké.’

‘En Amhari?’

‘Daar gaan we nu naartoe. Hij neemt in elk geval zijn telefoon niet op. Ik ben zo bij je. Kleed je aan.’

Tien minuten later rende Brian de trap af om vervolgens in de auto naast Mark te duiken. Het blauwe flitslicht achter de voorruit weerkaatste in de ruiten van de Amsterdamse straten. Een enkele eenzame fietser dook haastig opzij voor de aanstormende auto, een taxichauffeur stak zijn middelvinger op toen hij vol in de remmen moest. Twee straten voor hun bestemming zette Mark het zwaailicht uit, zodat ze onopvallend voor de woning konden stoppen.

Mark liep naar de voordeur. Hij wilde aanbellen, maar iets weerhield hem ervan.

‘Wat is er?’ vroeg Brian.

‘Ik weet het niet.’

‘Wat weet je niet?’

‘Het voelt niet goed.’

‘Je kunt toch aanbellen?’

Mark schudde zijn hoofd.

‘Wat dan?’ vroeg Brian.

‘Hij is dood.’

Brian keek Mark aan, verbaasd over zijn reactie. ‘Waarom denk je dat?’

‘We gaan achterom.’

‘Kom op, man. We bellen aan, en als hij niet opendoet, rammen we de deur eruit. Waarschijnlijk zit hij nog in de kroeg, maar dan

weten we het in elk geval zeker.' Brian liep al in de richting van de auto, om de koevoet te pakken.

Mark aarzelde en deed toen een stap naar voren. Op het moment dat hij zijn vinger uitstak naar de bel, ontplofte de voordeur. Als hij niet al meteen dood was door de onvoorstelbare explosie, dan was het wel de ongelukkige klap waarmee hij tegen de auto terecht kwam die vier meter verderop geparkeerd stond. Brian, die ver achter hem stond, werd tussen twee auto's de weg op geblazen. De eerste seconden was hij bewusteloos. Toen hij langzaam bijkwam, voelde en zag hij aanvankelijk niets, maar tegelijk met het terugkeren van zijn zicht kwam de pijn. Overal in zijn lichaam. Eerst zag hij alles wazig, maar langzaam werd de enorme puinhoop zichtbaar die de ontploffing had veroorzaakt. De vlammen sloegen uit de woning van Amhari, alle ramen van de omliggende huizen lagen eruit. Lichten gingen aan, mensen kwamen verward en geschrokken naar buiten.

Waar is Mark?

Hij zag hem niet, probeerde op te staan en merkte toen pas dat zijn arm slap en vreemd gedraaid naast zijn lichaam hing. Met het kleine beetje kracht dat hij nog voelde, probeerde hij overeind te komen. Hij hield zijn arm met zijn andere hand strak tegen zijn zij aan, probeerde de scheurende pijn te negeren.

Waar is Mark?

Terwijl bloed uit een grote snee op zijn voorhoofd in zijn ogen liep, strompelde Brian naar de plek waar hij Mark voor het laatst had gezien. Hij moest zich even staande houden aan de motorkap van de auto. Nu begon hij pas de veelheid aan pijn te voelen, in zijn arm, rechterbeen, zijn maag, hoofd...

Daar lag Mark, tegen de auto aan, ogen open, starend in het niets. Brian had genoeg dode mensen gezien om te weten dat Mark dit niet overleefd had. Toch probeerde hij hem op de grond te leggen. Met zijn goede arm drukte hij op zijn borstkas, maar er stroomde slechts bloed uit Marks mond. Hij drukte nog een paar keer. Marks hoofd viel opzij, zijn ogen nog steeds open. Brian probeerde zijn

adem in de mond van Mark te persen, veegde het bloed uit zijn mond, probeerde zijn hart weer op gang te brengen tot iemand hem vastgreep en hem omhoog trok. Brian keek op en zag het gezicht van een oudere man, waar een bijna vriendelijke rust van af te lezen viel. 'Het heeft geen zin, jongen.'

Brian kon niets uitbrengen, keek verwilderd van de man naar Mark.

'Het heeft geen zin meer. Kom.' Zacht, maar dwingend probeerde de man Brian los te krijgen van Mark.

'Wat weet jij daarvan?' wilde Brian schreeuwen, maar er kwam alleen een machteloos schor gerasp uit zijn mond.

'Ik ben arts, ik woon hier. Stop er maar mee.'

Brian liet Mark los, verslagen en machteloos viel hij op de grond. Zijn tranen trokken strepen door het bloed op zijn gezicht.

***

Vijfentwintig minuten later ging de bel bij het huis van Mark. Het duurde even voordat Marks vriendin Daisy naar beneden kwam en de deur opendeed. Ontzet sloeg ze haar hand voor haar mond. 'Brian... wat?' Verder kwam ze niet.

Brian zweeg. Hij werd ondersteund door twee ambulanceverpleegkundigen, zijn arm in een opblaasbare spalk. Hij kon alleen maar met zijn hoofd schudden.

'Wat is er gebeurd?' vroeg ze.

'Sorry...' wist hij met moeite uit te brengen.

'Mark?' vroeg Daisy, terwijl de tranen in haar ogen opwelden. Ze wist het. Ze voelde het. Als een collega van je vriend zo voor de deur staat, is het geen goed nieuws. 'Is hij dood?' fluisterde ze.

Brian sloeg zijn ogen neer. 'Sorry... Het spijt me zo.' Nog steeds waren zijn woorden amper te verstaan. Daisy leunde verslagen tegen de muur.

'Wat dan? Hoe is hij...'

Brian sloot zijn ogen, van pijn en wanhoop. De laatste krachten waarmee hij per se Daisy zelf wilde inlichten over de dood van haar vriend, vloeiden zijn lichaam uit. De verpleegkundigen moesten voorkomen dat hij in elkaar zakte.

Hij schraapte zijn droge keel en hoestte. ‘Een ontploffing... Het was een val...’

Zijn ogen draaiden weg. Er ontstond onrust onder de verpleegkundigen. ‘Hij moet mee. Nu.’

Ze ondersteunden Brian naar de ambulance, en pas toen zag Daisy een man in uniform die achter Brian had staan wachten. Hij legde meelevend zijn hand op haar schouder, maar wist duidelijk ook niet goed hoe hiermee om te gaan.

‘Gaat u maar met mij mee, mevrouw. We zullen voor u zorgen.’

Ze keek hem aan, een glimp van hoop in haar ogen. ‘Is hij echt dood?’

‘Ik ben bang van wel. Het spijt me.’

‘O God... O God...’ stamelde ze.

***

De ingang van de Spoedeisende Hulp van het OLVG was omgeven door politieauto's en wagens van de recherche met nerveus opvlammende blauwe lichten achter de voorruit. Rechercheurs liepen rond met hun wapens onder handbereik, een arrestatieteam was zich aan het ‘omhangen’. Ze trokken kogelvrije vesten aan en haalden automatische wapens uit de speciale koffers achter in hun auto's, waarna ze op strategische punten in de buurt een post innamen.

Buurtbewoners in de Ruyschstraat, die wakker geworden waren van de commotie keken door het raam, maar werden daar met resolute gebaren door het team vandaan gesommeerd. Mensen die naar buiten wilden werden meteen weer naar binnen gestuurd. Het was duidelijk dat iedereen op straat uiterst gespannen was.

Officier van justitie Sylvia van Maele werd, voor alle zekerheid

maar tegen haar uitdrukkelijke wil, onderzocht door een arts.

‘Er is lichamenlijk niets mis met u. Maar het is nogal wat, wat u heeft meegemaakt,’ constateerde hij.

‘Ja, dat weet ik.’ Sylvia kon nog net een cynisch ‘ook wel’ voor zich houden, maar realiseerde zich dat deze arts het alleen maar goed bedoelde. ‘Ik zal op mezelf letten. Waar is Brian naartoe gebracht?’

‘Brian?’

‘De rechercheur die betrokken was bij de ontploffing.’

‘Hij is naar de operatiekamer. Die is...’

Sylvia stond al op. ‘Ik weet waar die is.’

Ze liep weg, het was duidelijk dat ze zich door niets of niemand zou laten tegenhouden. Dat ze de operatiekamer niet in zou komen was haar wel duidelijk, maar ze wilde zo dicht mogelijk in de buurt zijn. Een verpleegster wees haar op een stoel in de wachttruimte, en bezwoer haar dat ze de eerste zou zijn die iets te horen kreeg. ‘Heeft hij familie?’ vroeg ze.

Sylvia keek op. ‘Wat zegt u?’

‘Heeft hij familie? Een vriendin, of een vrouw? Of een vriend misschien? Is zijn familie ingelicht?’

‘Ik eh... Ik kan het wel navragen.’

‘Graag.’

Sylvia ging op een van de banken zitten en pakte haar telefoon. Verder kon ze niets anders doen dan aanwezig zijn, ook al had Brian daar niets aan. Maar dit was iets wat ze moest doen, hoe gruwelijk ze zich ook voelde en hoezeer ze ook naar haar kinderen verlangde.

De deur naar de hal vloog open en Omar en Danielle, twee rechercheurs uit het team van Mark, stormden binnen.

‘En?’ vroeg Omar.

‘Ze zijn nog bezig. Ik heb nog niets gehoord.’

Omar keek haar even aan. ‘En jij?’ De tandenstoker in zijn mond bewoog nerveus heen en weer.

‘Ze hebben mij niet aangeraakt.’

‘Maar toch. Klootzakken.’

Er viel een stilte. Omar zakte neer op een grote bank die in de ruimte stond, beseftte dat hij niets kon doen behalve wachten op wat er in de operatiekamer gebeurde.

‘Waar is Ruben?’ vroeg Sylvia aan Danielle.

‘Die is naar de plek van de ontploffing. Hij blijft bij Mark.’

Sylvia knikte. Zo was het hele rechteam compleet. Brian in de operatiekamer, Omar en Danielle hier, en Ruben die bij het lichaam van Mark zou blijven.

‘Iemand van het ziekenhuis vroeg of we de familie van Brian niet moesten waarschuwen.’

Omar veerde op en nam zijn tandenstoker tussen twee vingers. ‘Hij wilde niet dat er iemand gewaarschuwd werd. Hij zou ze zelf vertellen wat er gebeurd was.’

‘Wanneer zei hij dat?’

‘Op de pd, vlak voordat hij de ambulance in werd gedragen.’

‘En wat als hij daarbinnen doodgaat?’

Omar plaatste de tandenstoker rustig terug in de hoek van zijn mond. ‘Brian gaat niet dood.’

De deur naar de gang zwaaide weer open en een gesoigneerde man van middelbare leeftijd met een zwierige lange jas om zich heen liep rechtstreeks naar Sylvia. ‘Wat is er verdomme allemaal gebeurd? Wie heeft dit op zijn geweten?’ Hij keek even tersluiks naar de twee rechercheurs. ‘Horen zij bij jou?’ vroeg de man fluisterend aan Sylvia en knikte kort in de richting van de rechercheurs.

‘Ja. Zij zijn van het team.’

De man liep met uitgestoken hand naar hen toe. ‘Kummer, hoofdofficier. Mijn condoleances. Ik hoop dat alles goed komt met jullie collega.’

Hij nam Sylvia aan haar arm mee naar een hoek van de wachtkamer. ‘Gaat het?’

‘Prima.’

‘We krijgen ze te pakken, Sylvia, dat beloof ik je.’

‘Nooit iets beloven wat je niet waar kunt maken. Jij weet ook dat dat niet gaat lukken.’

‘Was het Guzman?’

‘Natuurlijk was het Guzman,’ antwoordde Sylvia.

‘En je kinderen? Hebben ze die bedreigd?’

‘Die waren bij mijn zus.’

‘Wat een geluk...’ Kummer ging naast Sylvia zitten.

‘Ze wisten precies wat ze deden.’ Ze haalde diep adem. ‘Zo schof-terig gewetenloos. Ze wisten heel goed wat ze deden. Natuurlijk krijgen we ze nooit te pakken.’

‘We moeten wel. Je kunt niet zomaar een getuige in het huis van een officier vermoorden. En een val opzetten voor rechercheurs. Mogelijk drie doden en misschien wel...’ Hij keek naar de deur van de operatiekamer. ‘Hoe gaat het met hem, daarbinnen?’

‘Arm gebroken, overal verwondingen. En misschien intern nog allerlei ellende. Maar dat weten ze pas als ze gaan opereren.’

‘Dus hij gaat het redden?’

‘Dat hopen we,’ antwoordde ze neutraal.

De hoofdofficier stond op en ijsbeerde door de wachtkamer. ‘Hoe wisten ze van Faber en Amhari?’

‘Geen idee.’

Kummer schudde zijn hoofd. ‘Dit is het zwaarste embargo-onderzoek dat ik ken. Jij, ik en een handjevol andere mensen weten hiervan, niemand anders. Twee getuigen hadden we eindelijk zover dat ze een verklaring tegen Guzman af wilden leggen, en nu zijn ze allebei dood. Een rechercheur is op gruwelijke wijze opgeblazen, de andere ligt hiernaast op de operatietafel waarschijnlijk te vechten voor zijn leven. En mijn officier is bedreigd. Thuis. Hoe kan dit?’

‘Ik heb geen idee, zeg ik toch?!’ schreeuwde Sylvia gefrustreerd.

De rechercheurs keken om na deze uitbarsting. Kummer beseftte dat het te vroeg was voor dit soort vragen, veel te vroeg. ‘Sorry. Hou me op de hoogte.’

Hij stond op, knikte naar Omar en Danielle en verliet de wacht-ruimte.

***

Het lichaam van Mark lag nog in dezelfde houding op straat. De arts die zich over Brian had ontfermd net na de explosie had een schoon laken uit zijn huis gehaald en daarmee het lichaam afgedekt. Ruben, de rechercheur uit Marks team, liet hem geen seconde uit het oog. De straat was afgezet, de brand in de woning van Amhari was geblust. Een grote witte container van de afdeling Forensische Onderzoeken stond inmiddels aan de overkant van de straat.

Ruben klampte een langslopende inspecteur aan. 'Hoe lang laat je hem nog liggen daar?'

'Jij weet toch hoe het werkt?'

'Het is een collega die daar ligt.' De verontwaardiging was niet te onderdrukken.

'Dat weet ik. Maar dat is juist de reden om alles heel secuur te doen. Ik snap je emoties, maar die kunnen een hoop kapotmaken nu.'

De inspecteur keek naar de hand van Ruben, die zijn bovenarm net iets te stevig vasthad. Hij zei er niets van, legde slechts zijn eigen hand op Rubens arm. 'We voelen allemaal hetzelfde. Iedereen is kwaad. Wij gaan ons best doen om alle sporen te vinden die er zijn achtergebleven. Meer kunnen we nu niet doen.'

Brian liet hem los, maar bleef als een gekooide tijger langs het rood-witte lint lopen. Natuurlijk wist hij wat de procedures waren, maar het was onverdraaglijk om zijn collega daar zo te zien liggen.

De brandweer voerde overleg met een commandant van de Explosieven Opruimingsdienst Defensie, die de woning had onderzocht op eventueel achtergebleven explosieven.

'Ruben.' De inspecteur wenkte hem. 'Kijk eens mee?'

De EOD liet een robot in het pand rondrijden, voorzien van een

camera. Het beeld van het interieur werd verstuurd naar een tablet dat de commandant vasthad. Het was zwart binnen, alles was zwart.

‘Verwachten jullie nog iemand te vinden daar?’ vroeg de inspecteur.

‘Ja. Laat weten als je een lichaam ziet. Gaan jullie Mark weghalen?’

‘Het zou ons helpen met het onderzoek als we iets meer weten over een mogelijk motief. Mogelijke daders.’

‘Geen idee. Gaan jullie Mark weghalen?’

De inspecteur gaf het tablet terug aan de commandant. ‘Voorlopig kan FO de woning niet in. De boel moet eerst afkoelen en dan moeten we bevestiging hebben dat het pand veilig is om te betreden.’

Ruben greep de inspecteur bij zijn jack, duwde hem woest tegen de muur aan en bracht zijn gezicht tot vlak voor het zijne. ‘Waarom? Waarom ben je verdomme met dat huis en die hufter daarbinnen bezig, als hier buiten een collega onder een laken ligt?’

De commandant van de EOD stak zijn arm tussenbeide. Rustig duwde hij Ruben achteruit. ‘Misschien is het beter als jij even deze pd verlaat,’ zei hij kordaat.

‘Ik blijf hier, zolang Mark hier ligt.’

‘Je kunt hier niet vechtend over straat rollen.’

‘Waarom ben je dan daar in huis bezig, en niet op straat met Mark?’

De inspecteur zag de woede en frustratie in de ogen van Ruben en maakte zich los. ‘Wacht maar even,’ zei hij kalm en hij liep naar wat collega’s van FO. ‘Het pand wordt verzegeld,’ zei hij toen hij terugkwam. ‘Er blijft bewaking, en wij gaan eerst het lichaam onderzoeken, en daarna de straat.’

‘Prima,’ zei Ruben, iets gerustgesteld.

‘En jij gaat koffiedrinken, en iets eten, of wat dan ook... Maar je gaat hoe dan ook afkoelen. Ik kan dit niet gebruiken op de pd.’

‘Prima,’ herhaalde Ruben.

De commandant nam Ruben bij zijn arm en liep naar de rand van de afzetting. ‘Daar is een lunchroom die net open is. Wij zorgen voor je collega. Ik let op hem. Vertrouw je me?’

Ruben keek hem aan, knikte even. In een hoek van de lunchroom ging hij zitten met een kop thee en een glas water, staarde strak voor zich uit.

***

Vanaf het moment dat Kummer het ziekenhuis had verlaten, was er in de wachtruimte bijna geen woord gewisseld. Ieder was in gedachten verzonken, bovendien was het duidelijk dat Sylvia er nog niet aan toe was om uitgebreid over de overval te praten. Toen de deur openging en een arts binnenkwam, veerden de drie op als in een scène uit een Amerikaanse film.

‘Het is best goed gegaan,’ was het eerste wat de arts zei. De meeste spanning was meteen weggenomen en een enorme last viel zichtbaar van de drie af. De arts, duidelijk vermoeid door de intense en langdurige operatie, zakte in een stoel.

‘Zijn arm was nog het meeste werk, maar het komt hopelijk ook wel goed. Hij had interne bloedingen van de explosie zelf en van de klap van de luchtdruk, maar die hebben we kunnen vinden en stoppen. Verder is het domweg afwachten. Er zijn wat nare verwondingen ontstaan door vuur en rondvliegende rotzooi in zijn gezicht. Bottomline... We hebben ons best gedaan en als dat goed gegaan is valt het allemaal hopelijk mee. Als hij straks wakker wordt weten we meer. Dat kan nog wel even duren. Ik wil voorstellen dat we jullie bellen als hij helemaal bij is en wij tevreden zijn met de staat waarin hij verkeert.’

‘Heel fijn,’ antwoordde Sylvia. ‘En bedankt, dokter.’

De arts plaatste zijn handen op zijn knieën en drukte zichzelf omhoog om weer richting de operatiekamer te lopen. ‘Graag gedaan. Per slot van rekening is hij een van de good guys, toch?’

‘Godzijdank...’ verzuchtte Sylvia terwijl ze opstond. ‘Tenminste iets wat hoop geeft.’

‘En nu?’ vroeg Omar.

‘Wat bedoel je?’

Omar liep naar de deur en keek of er iemand achter stond die hun gesprek eventueel zou kunnen horen. Toen dat niet het geval bleek, draaide hij zich om.

‘Kummer zei het al. Niemand weet van ons bestaan. Het is een embargo-onderzoek waar we niets over mogen vertellen. Dus wat nu? We zouden misschien heel even vol kunnen houden dat de explosie en de moord in jouw huis twee verschillende incidenten zijn die helemaal niets met elkaar te maken hebben, maar op een gegeven moment worden er connecties ontdekt en daarna komen de vragen. Die wij dus niet kunnen of mogen beantwoorden. En dan?’

‘Ik weet het werkelijk niet. Dat zal ik eerst moeten overleggen met Kummer.’

Danielle maakte een wegwerpgebaar. ‘Kummer... Nee, daar hebben we wat aan.’

‘Dat kun je wel zeggen, maar zonder Kummer had dit hele team niet eens bestaan,’ wees Sylvia haar terecht. Ze keek op haar horloge. ‘Ik wil naar mijn kinderen.’

‘We bellen als er nieuws is, oké? Wat een klottedag. Ga lekker naar je kinderen,’ zei Omar

‘Ja. Zeker een klottedag. Nee, ik wil eerst naar de pd van de ontploffing.’

Omar liep naar Sylvia en sloeg zijn armen om haar heen toen hij zag hoe er een plotselinge rilling door haar lijf ging. ‘Komt allemaal goed.’

‘Nee, dat komt het niet. Dit is het begin van iets veel ergers.’

***

Angela Snoek, de schouwarts, had zich samen met een medewerker van FO omgekleed en droeg nu witte beschermende kleding. Bij het lichaam van Mark aangekomen, verwijderde ze voorzichtig het laken dat over hem heen lag. De omgeving was inmiddels afgezet met geblindeerde hekken, en de omliggende woningen waren ontruimd vanwege het explosiegevaar. Alleen de rechercheurs op de pd hadden zicht op de plek waar ze bezig was. Gesprekken stokten. Bewegingen stopten. Zelfs de tijd leek stil te staan toen het zwaargehavende lichaam zichtbaar werd.

Zacht in zichzelf vloekend stond Ruben op een afstand te kijken, zijn armen strak over elkaar, zijn gezicht verwrongen in een woedende grimas.

Het was de taak van de schouwarts om de dood van Mark officieel vast te stellen, iets wat alleen een arts mag doen. Angela knielde naast Mark. De eerste blik op het lichaam had haar al overtuigd van zijn dood. Ze had geen zin om een formaliteit als dit eigenlijk was uit te laten groeien tot een onnodig dramatisch en beladen moment. Ze knikte naar de medewerker van FO, die daarop het gehavende lichaam weer toedekte, bijna plechtig.

Ruben probeerde zich goed te houden toen hij plots een hand op zijn schouder voelde. Hij keek om en zag Sylvia, Danielle en Omar naast zich staan. Zo staaarde wat er over was van het oude team in stilte naar het witte laken. Ze wisten allemaal dat er zojuist een verschrikkelijke oorlog was losgebarsten.

Deel Een

De beste wraak is om precies tegengesteld te zijn aan degene die jou schade heeft berokkend.

Marcus Aurelius

Hoofdofficier Kummer leunde peinzend achterover en keek naar het plafond. 'Is dat nou wel zo verstandig?'

'Wat is er niet verstandig aan?'

Langzaam kwam Kummer weer naar voren. 'Wil je dat ik het spel voor je?'

Sylvia zat gespannen op de punt van haar stoel. 'Ik ga niet stoppen. Wat er ook gebeurt, wij stoppen niet.'

'Jij bent bedreigd. Een van je rechercheurs is dood, een ander is zwaargewond. Twee van je getuigen zijn vermoord. Eén in jouw eigen huis nog wel. Dus ja, ik wil dat je stopt.'

Sylvia's ogen spuwden vuur. 'Zij willen dat we stoppen. Als jij daarin meegaat, dan winnen terreur en intimidatie.'

'Ik zeg niet dat we het onderzoek stilleggen.'

'O, nee? Wat doe je dan? Moet iemand anders die moord op Mark en de getuigen oplossen? We weten allemaal wie daarachter zit.'

'Zeker,' knikte Kummer, 'maar je belangrijkste getuigen ben je kwijt.'

'Ik vind nieuwe. We hebben nog wel wat achter de hand.'

'Ik bewonder je doorzettingsvermogen, Sylvia. Maar jullie zijn allemaal aangeslagen, op z'n zachtst gezegd. Je huis en je familie worden bewaakt, je kinderen worden door een arrestatieteam naar school gebracht. Als je je terugtrekt uit het onderzoek zal iedereen dat begrijpen, en dan wordt alles weer normaal. Het duurt misschien even, maar het wordt weer normaal.'

‘En dan gaat het onderzoek door?’

‘Natuurlijk.’

Kummer wilde zijn zo zwaar getroffen officier van justitie geruststellen, maar met averechts effect. Sylvia stond op en beende naar het raam, waar ze met opeengeperste lippen bleef staan, haar rug naar Kummer. Vanuit de kamer van de hoofdofficier had ze zicht op de ringweg van Amsterdam, waar het verkeer in niet te stoppen stromen voorbijraasde. *De wereld gaat gewoon door. Het gaat allemaal gewoon door.* ‘En wie neemt het onderzoek dan over?’

‘Ik had Oehlers in gedachten.’

Sylvia draaide zich langzaam om toen tot haar doordrong wat Kummers keus impliceerde. ‘Die is alleen. Niet getrouwd, geen relatie. Zijn familie woont ver weg.’

Kummer haalde haast onmerkbaar zijn schouders op. ‘Je mag zoiets best pragmatisch benaderen. Bovendien wil hij graag.’

‘Natuurlijk wil hij graag, hij is een jonge hond. Maar jij zou hem nooit overwegen als zaaksofficier omdat hij gewoon te weinig ervaring heeft. Maar nu maakt dat ineens niet uit, want jij gaat dit pragmatisch benaderen? Als in... als ze hem afmaken, blijft de schade tenminste beperkt. Geen directe nabestaanden te betreuren en zijn bedroefde familie is comfortabel ver weg. Godverdomme, wat ben jij een onvoorstelbare hufter.’

Kummer trok zijn wenkbrauw op, maar liet haar begaan. ‘Voor alle duidelijkheid, dit is geen overleg, Sylvia, geen gedeelde beslissing. Uiteindelijk ben ik hier om de knoop door te hakken.’

Ze ijsbeerde voor zijn bureau. ‘Natuurlijk hak jij de knoop door. Jij hebt immers nergens last van.’

‘Ik doe het voor jou.’

Sylvia stopte abrupt en leunde voorover, haar twee vuisten stevig op het bureau, haar gezicht intimiderend dicht bij dat van Kummer. ‘Als je iets voor mij wilt doen, dan is dit het in elk geval niet. Mijn kinderen kunnen bij mijn zus logeren. Het zal een week, of misschien twee weken duren, dan weet ik wie hier

verantwoordelijk voor is en dan is het gevaar geweken.’

‘Ik herhaal even jouw eigen woorden van vijf minuten geleden: “We weten allemaal wie hierachter zit.”’

‘Ja... dus?’

‘Het gaat niet om weten. Weten doen we allemaal wel. Het gaat om bewijzen. En het zijn dan wel klootzakken, maar het zijn wel sluwe klootzakken. Er is in en om jouw huis helemaal niets gevonden. Geen spoor, geen vingerafdruk, geen DNA, niets.’ Hij keek Sylvia aan, maar die vertrok geen spier. Kummer stond moeizaam op. ‘Hoe denken jouw rechercheurs hierover?’

‘Precies hetzelfde als ik. Waarschijnlijk nog veel gemotiveerder.’

‘Hoe is het met Brian?’

‘Wonderbaarlijk goed. Fysiek gesproken.’

‘Want?’

‘Is dat een serieuze vraag? Hij heeft nogal een klap gehad, letterlijk en figuurlijk.’

‘Dat weet ik ook wel, Sylvia. Ik bedoel meer; hoe is hij er geestelijk aan toe?’

‘Hij praat er niet over en als je hem ziet schrik je je dood.’ Het klonk bitter, wrang.

‘Vreselijk.’ Kummer liet een stilte vallen om te benadrukken hoezeer het hem aangreep. ‘Het is natuurlijk ook niet niks, en dat is iets wat ik ook mee moet wegen. Maar los van alle begrip dat ik heb, heb ik de verantwoording over jou, over de recherche, en over een goed verloop van het onderzoek. Geen enkele rechter zal het accepteren dat slachtoffers, want dat zijn jullie, betrokken blijven bij hun eigen onderzoek. Met het risico dat persoonlijke gevoelens een rol gaan spelen en vervolgens een aanleiding zijn voor allerlei lastige en overigens terechte vragen van advocaten. Het is een onaanvaardbare verstrengeling van belangen en emoties. Ik zet Oehlers op het onderzoek, jij gaat eerst bijkomen en dan gaan we rustig kijken wat de beste strategie is om jou weer aan het werk te krijgen.’

Sylvia keek hem hoofdschuddend aan. ‘Dit is zo fout.’

‘Zo denk je er nu over en dat snap ik. Ooit zul je het begrijpen.’

Ze liep naar de deur en trok die open. ‘Ik hoop dat jij het zelf ooit zult begrijpen, hoe verkeerd dit is.’

Kummer bereidde zich voor op de snoeihard dichtslaande deur, maar Sylvia liet de deur wijd open staan toen ze de gang op liep.

***

Brian staaarde naar het plafond van zijn kamer in het ziekenhuis.

‘Nog eens?’ vroeg de arts.

Hij bewoog zijn vingers een voor een, zo goed als hij kon.

‘En?’ vroeg hij.

‘Ik ben niet ontevreden. Voel je dit?’ Met een scherp instrument gleed de dokter vanaf zijn pols langzaam over alle vingers aan de gebroken arm.

‘Wat voel je nu?’

‘Die laatste twee keer voelde ik niets.’

‘Vanaf welke plek niet?’ Hij gleed over de vinger.

‘Vanaf daar.’

De arts fronste. ‘Buig die nog eens?’

Brian bewoog zijn vinger. Met een geruststellende glimlach kwam de arts overeind. ‘Je kunt al je vingers bewegen. Ik wil even afwachten wat het gevoel betreft. En je gezicht komt sowieso goed. De plastisch chirurg heeft knap werk geleverd.’

Zwijgend staaarde Brian weer naar het plafond.

‘Heb je verder nog ergens last van?’

Brian had overal last van, maar liet niets blijken. ‘Wanneer kan ik hier weg?’

‘Het lijkt me nog niet...’

‘Wanneer?’ onderbrak Brian de arts.

‘We moeten alles in de gaten houden. Het is niet niks wat er met je gebeurd is. Eén verkeerde beweging, en je hebt een interne

bloeding. Het zit allemaal weer aan elkaar, maar rust nemen is pas de echte genezing.'

'Ik moet naar de begrafenis.' Terwijl hij dit zei kwam hij overeind en keek de arts in zijn ogen.

De arts, getroffen door de vastberaden blik, wist dat elk antwoord dat hij zou geven niet het antwoord zou zijn dat Brian wilde horen. 'Wanneer is dat?'

'Overmorgen. Tien uur.'

'Laten we dat morgen dan even bekijken.' Het was een laf compromis, dat wist hij zelf ook wel, maar het slechte nieuws uitstellen was alleen maar in het belang van zijn patiënt, maakte hij zichzelf wijs.

Brian liet het gelaten over zich heen komen. Hij was ook niet gek. Hij zakte terug in de kussens en staarde weer naar boven in het niets, probeerde de pijn in zijn arm te vergeten en de bloederige beelden in zijn geest te negeren.

***

Jayden Oehlers parkeerde zijn auto in de straat van Sylvia, stapte uit en knikte naar de agenten die voor de deur stonden.

'Heeft u een afspraak?'

Hij haalde zijn legitimatiebewijs tevoorschijn. 'Oehlers. Ik ben ook officier, en ik heb inderdaad een afspraak met Sylvia... Ik bedoel mevrouw Van Maele.'

Ondanks zijn aangekondigde bezoek was hij toch wat nerveus, vooral toen de agent hem even argwanend van top tot teen opnam, voor hij zich van Oehlers afkeerde en met zijn hand voor zijn mond in zijn portofoon begon te mompelen.

Kennelijk kwam de toestemming om de woning te betreden vrij snel. De agent gaf het legitimatiebewijs terug en knikte in de richting van het huis. 'Ze verwacht u.'

In de tuin stonden ook gewapende agenten, leden van het arrestatieteam met bivakmutsen op. De tweede ring. Mocht het indringers

lukken om toch bij de woning te komen, dan stonden ze altijd nog tegenover deze goedgetrainde eenheid, die geen fractie van een seconde zou aarzelen iemand te doorzeven.

Sylvia stond in de deuropening. 'Jayden, kom verder. Sorry voor de ontvangst.' Een schampere grijns trok over haar gezicht, spanning en slaaptkort hadden hun sporen inmiddels genadeloos achtergelaten. 'Ga zitten. Koffie?'

'Graag.'

'Maak het je vast makkelijk.'

Jayden liep naar de bank, zijn aandacht werd naar de grote plekken op de vloer en het plafond getrokken. Een intensieve schoonmaakactie had de laatste sporen niet kunnen wissen. *Dus hier is het gebeurd. Hier is die getuige door zijn hoofd geschoten, terwijl Sylvia...*

Hij draaide zich om en keek naar de bank. Hij realiseerde zich dat hij op de plek wilde gaan zitten vanwaar zij vermoedelijk alles gezien had. Hij deed een stap naar rechts en zakte in de hoek neer.

Sylvia, die net binnenkwam en hem had zien twijfelen, kon een kleine glimlach niet onderdrukken. 'Bijgelovig?' vroeg ze.

'Nee, hoor. Het is meer een gevoel.'

'Dat noemen ze bijgelooft, Jayden.' Sylvia trok een eetkamerstoel bij en ging zitten. Ze keek Jayden kalm aan. Hij voelde zich ongemakkelijk worden.

'Wat is er?' vroeg hij uiteindelijk.

'Weet je wel waar je aan begint?'

Hij twijfelde even, maar besloot zich niet groter voor te doen dan hij was. 'Niet echt.'

'Waarom doe je het dan?'

'Omdat jij kinderen thuis hebt. Om wat hier gebeurd is. En omdat Kummer het me vroeg.'

'O, kom op, Jayden...' Ze kreeg bijna medelijden met deze jonge officier, die zo bedeesd tegenover haar zat. 'Je hebt geen idee waar je aan begint.'